

стария Исафетъ. Една отъ тѣзи нощи нѣма да забравя никога....

— Като се уморихме отъ дългото скитосване презъ деня, ние се прибрахме по-рано въ колибата на Исафетъ. Вжтре, въ оградата на двора, бѣха прибрани конетъ, нѣколко кози и голѣмитъ кучета....

Около срѣдъ нощъ бѣхъ събуденъ отъ единъ страшенъ шумъ, който ми се стори като ударъ отъ гърмотевица, който удари надъ главата ми. Помислихъ, че има буря. Но небето бѣше тѣй чисто и прозрачно, нощъта тѣй тиха и ясна, че нѣмаше изгледъ за никаква буря. Дветъ кучета, които безъ страхъ се хвърляха върху кървожаднитъ леопарди, треперящи, подвиха опашкитъ и съ умоляющъ за помощъ погледъ, жалостно скимтѣха и се стараеха да се скриятъ между краката ми. Наоколо царуваше зловеща тишина. Всички очаквахме да последва ужасния грѣмъ—ревъ, и той скоро последва... — Нѣщо стихийно, даже не звѣрско, можще, диво, потрѣсаваше имаше въ този звукъ.

—Есъ—сбоа— „Лъвътъ“! пошушна Исафетъ, грабна пушката си и изчезна въ тъмнината на нощъта, неизвестно кжде. Между това, все по-грѣмко и по-грѣмко се чуваха ужасаващитъ звукове, които като че разтърсваха земята. За пръвъ пжтъ азъ чувахъ лѣвски ревъ не въ зоологическа градина, а въ ношната тишина, въ дълбочината на алжирската гора, и трѣбва да призная, че това не само ме порази, но и съвършено ме унищожи.

Много не грѣмъ възмутителътъ на нощъта. Можщитъ звукове, които разтърсваха земята, станаха по глухи и се обърнаха въ задавящъ ревъ, който малко по-малко стихваше. Млѣкна можщия звѣръ и въ гората се въдвори напрежната тишина....

Отъ гжстака се показва тогава Исафетъ....

—Лъвътъ (Есъ—еседа) побѣгна, каза съ твърдъ гласъ араба,—той искаше да открадне овцетъ на сиромаша Исафетъ, но старецътъ, освенъ овце, има още твърдо сърдце и вѣрна пушка...